

LIZ TOMFORDE

The Right Move

Windy city 2

Vertaald door Marjolijn Huiberts

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Playlist

- 'trust' – thuy feat. RINI
'Be Alone' – Blxst
'Every Good Girl' – Blxst
'First Time Thing' – Calabasas
'nirvana' – Dylan Reese feat. Phabo
'Concentrate' – Lucky Daye
'Morning' – Marc E. Bassy
'slower' – Tate McRae
'Let Me Love You' – Mario
'OVERRATED' – Blxst
'Naked' – Ella Mai
'Better' – Khalid
'Still' – Lecrae feat. DaniLeigh
'ALL MINE' – Brent Faiyaz
'Keep Comin' Back' – Blxst
'All Me' – Kehlani feat. Keyshia Cole
'Try Me' – Jason Derulo feat. Jennifer Lopez
'Easy' – Camila Cabello
'Change Your Life' – Kehlani feat. Jhené Aiko
'Butterflies' – ASTN

Ik ben geen dromer. Tenminste, niet in de traditionele zin van het woord. Mijn dromen zijn uitvoerbaar, het zijn haalbare gebeurtenissen in de tijd, geen geromantiseerde ideeën van het onmogelijke.

Volwassen mannen laten zich op hun knieën vallen en bidden tot hun goden voor achtenveertig minuten basketbal. En ik? Ik weiger het lot te verheerlijken en laat niets aan het toeval over. Ik geloof in hard werken en inzet. Mijn leven verloopt volgens een plan. Kansen komen op mijn pad omdat ik ze met wilskracht afdwing.

Mijn teamgenoten hebben het concept van een kampioenschap helaas overduidelijk geromantiseerd, als ze denken dat ze tijdens de eerste trainingsweek met zo'n conditie kunnen komen opdagen.

'Dom, je moet twee keer zo snel afrollen. Je bent zo traag als dikke stront. Wat heb je in godsnaam de hele zomer gedaan?'

'Geleefd, Shay. Zou je ook eens moeten doen.'

Dom Jackson, onze center, klapt dubbel, legt zijn handen op zijn knieën en probeert op adem te komen, net als elke andere gast die ik mijn teamgenoot noem.

Met mijn shirt veeg ik het zweet van mijn voorhoofd en vanaf de vrijeworplijn passt een van de rookies de bal naar me.

'We doen 't nog een keer.'

'Ryan, de training was een uur geleden al afgelopen. Sommigen van ons hebben een vrouw en kinderen die op ons zitten te wachten.' Ethan Jeong, al jarenlang onze *shooting guard*, staat in een hoek van het speelveld met zijn handen op zijn heupen.

'Ja, en sommigen hebben een date met...' Dom kijkt naar een

van de jongere gasten aan de zijlijn. ‘Hoe heet ze ook alweer?’ vormt hij geluidloos met zijn mond. ‘Raquel! Sommigen hebben een date met een prachtige vrouw die Raquel heet.’

Ik laat mijn blik over mijn teammaten dwalen; iedereen is uitgeput, behalve ik. ‘Oké,’ zeg ik berustend. ‘We kappen ermee.’

‘Godzijdank!’ Dom draait zich om, steekt zijn handen in de lucht en trekt zijn shirt, dat zeiknat is van het zweet, over zijn hoofd. De rest van het team loopt snel achter hem aan naar de kleedkamer.

‘Het seizoen is nog niet eens begonnen, Ryan.’ Ethan legt een geruststellende hand op mijn schouder. ‘Het komt wel goed met ze.’

‘Ik ben er helemaal klaar mee dat we steeds verliezen. Het lukt niet eens om een wildcardwedstrijd voor de play-offs te winnen. Ik heb de hele zomer twee keer per dag hardgelopen om in vorm te zijn voor dit seizoen. De rest moet ook op mijn niveau zien te komen.’

‘Die halen jouw niveau nooit. Daarom word jij een van de groten, maar als nieuwe captain moet je zorgen dat ze respect voor je hebben. En dan heb ik het niet over hoe goed je speelt.’ Hij zet een stap naar achteren en loopt achter zijn ploeggenoten aan. ‘Trouwens, ik wil niet dat jij je te veel uitput. Je moet die kampioensring voor me te pakken krijgen, zodat ik met pensioen kan.’ Ethan glimlacht en duikt de kleedkamer in.

Hij is een goeie vent. Gek op zijn gezin. Vader van drie kinderen en al jarenlang een oudgediende in de National Basketball Association. Hij was de afgelopen zeven jaar teamcaptain, totdat hij dit seizoen een stapje terug wilde doen om een betere balans tussen werk en privé te creëren.

En dus kreeg ik die titel en ben ik nu de nieuwe captain van de Devils, het NBA-team van Chicago.

Ik wist wel dat dit ooit zou gebeuren. Alleen niet dat het al op mijn zevenentwintigste zou zijn, nog voor mijn vijfde seizoen in de *league*. Ik heb nog heel wat te leren op dit niveau, en nu ervaar ik de druk als leider van het team, zowel op het veld als ernaast.

De *general manager* van de Devils was tegen de benoeming,

maar zo werkt het hier niet. Het team bepaalt wie de captain wordt en mijn teamgenoten hebben unaniem op mij gestemd.

Ik wil mijn mannen goed behandelen, maar wil niet alleen gerespecteerd worden voor de manier waarop ik speel. Dat gebeurt in de league al genoeg vanwege mijn talent. Ik heb me voor honderd procent voor mijn vak ingezet, ik heb relaties en een groot deel van mijn jeugd voor deze sport opgeofferd en dat is te merken.

Jaar in, jaar uit heb ik op weg naar de top mijn eigen records verbroken, me niet laten afleiden van datgene wat ik wil: een van de besten zijn die dit spel ooit hebben gespeeld.

Ik heb echter illustere voorgangers, aangezien mijn club dezelfde is als die van de *Greatest Of All Times*. De kampioenschapsvaandels die hoog in het United Center hangen, herinneren me aan de grote namen uit het verleden en aan de jaren die zijn voorbijgegaan sinds we een kampioenschap hebben gewonnen. En ze dagen me uit om er zelf een binnen te slepen.

Ik wil dat mijn mannen deze sport net zo serieus nemen als ik. Alles moet net als bij mij in het teken van basketbal staan, willen we dit seizoen een kans maken. Maar hoe verwoord ik dat zonder te klinken als de veeleisende pointguard die ik voor ze ben geworden? Als leider van het team moet ik uitvogelen hoe ik met de rest moet communiceren op een manier die ik nog nooit heb gedaan, want 'Luister naar mij, ik ben de beste speler met wie je ooit op het veld hebt gestaan' werkt niet echt wanneer je captain bent.

Ethan is de enige van al mijn teamgenoten met wie ik een goede band heb, dus de stemming was nogal verrassend. Mijn spel heeft altijd voor me gepleit en daardoor kon ik het maken om de baas te spelen op het veld, maar nu heb ik een andere rol en ik weet niet precies hoe ik me moet aanpassen.

'Casey!' roep ik naar een van de stagiairs en hij holt naar me toe. 'Zo heet je toch? Casey?'

'Ja, meneer Shay.'

Ik rol met mijn ogen. 'Noem me Ryan of Shay of wat dan ook, allesbehalve meneer Shay. Heb je iets te doen? Ik heb iemand nodig die de bal naar me passt.'

‘Ik eh... Ik... Nou ja, mijn moeder...’

‘Heb je iets te doen of niet?’

‘Nee.’ Hij schudt snel zijn hoofd. ‘Ik pass de bal naar u, meneer Shay.’ Zijn ogen worden groot. ‘Ryan! Ik pass de bal naar je, Ryan.’

Zenuwachtig gaat hij onder de basket staan, in een kaki car-gobroek en een poloshirt met ons teamlogo erop. Hij is hooguit achttien of negentien, maar moet zich van de staf kleden alsof hij halverwege de veertig is.

Ik ga op de vrijeworpleijn staan. Ik ben van plan daar te blijven totdat ik ten minste honderd keer heb geschoten, maar bij nummer zesenzeventig worden de deuren naar onze besloten training opengegooid.

‘Ry!’ roept mijn zus. ‘De training was twee uur geleden al afgelopen. Ik was al bij je thuis naar je op zoek.’

‘Hé, Vee!’

Schot nummer zevenenzeventig zeilt door de ring en raakt amper het net. Casey vangt de bal en passt hem terug.

‘Je hebt vanochtend al getraind. Wat ben je aan het doen?’

‘Mijn vrije worpen aan het oefenen.’

Mijn tweelingzus blijft een paar meter van me vandaan staan met een hand in haar zij. Ik kijk haar kant niet op, maar aan de rand van mijn gezichtsveld zie ik dat ze met dansende krullen haar hoofd naar me schudt.

‘Hoe heet je?’ Ze richt haar aandacht op de stagiair.

‘Casey.’

‘Ik neem het wel van je over, Casey.’ Stevie onderschept zijn pass en pikt zijn plekje onder de basket in.

De nerveuze blik van de stagiair stuitert tussen mij en mijn zus heen en weer.

‘Brengt iemand je naar huis? Het is al laat.’ Mijn tweelingzus is zo lief als maar kan en heel anders dan ik. Ik had niet eens stilge staan bij het feit dat hij misschien met iemand mee moest rijden.

‘Ja. Mijn moeder zit in de auto op me te wachten.’

‘Ryan!’ moppert Stevie. ‘Zijn moeder zit op hem te wachten.’

‘Dat wist ik niet!’ Ik houd mijn handen omhoog. ‘Sorry, man.’

Casey schudt snel zijn hoofd. ‘Het was me een genoegen, meneer Shay.’

Ik kijk hem met samengeknepen ogen aan.

‘Ryan, bedoel ik. Het was me een genoegen, Ryan Shay. Graag gedaan.’ Casey zwaait ongemakkelijk en holt weg door de grote deuren.

Stevie draait zich onder de basket naar me toe. ‘Zijn moeder zit op hem te wachten,’ zegt ze lachend. ‘Hoe schattig is dat?’

‘Schattig,’ zeg ik onbewogen. Ik klap in mijn handen en wil de bal hebben die op haar heup ligt.

‘Hoeveel moet je er nog?’ Ze passt de bal, die perfect in mijn handen belandt.

Na zevenentwintig jaar samen en meer passes dan ik kan tellen, heeft mijn tweelingzus die helemaal onder de knie.

Ik schiet opnieuw raak en zeg: ‘Tweeëntwintig.’

Ze passt de bal terug.

‘Wat dan? Ben je Zanders nu al zat? Wil je terugverhuizen?’

‘Haha,’ zegt mijn zus droogjes. ‘Dacht het niet. Ik ben geobseedeerd door die vent.’

Mijn lippen krullen op tot een trotse glimlach. Evan Zanders, van wie ik dacht dat hij een enorme lul zou zijn, bleek totaal anders. Hij speelt professioneel ijshockey hier in Chicago en mijn zus heeft hem vorig jaar ontmoet toen ze stewardess was in het vliegtuig van zijn team. Tot het begin van de zomer was hun relatie geheim, maar de afgelopen vier maanden mocht de hele wereld meegenieten van hoe klef ze zijn.

Stevie is bij hem gaan wonen – gelukkig gewoon aan de overkant van de straat – en hoe graag ik normaal gesproken ook gelijk heb, als het om Zanders gaat ben ik blij dat ik er volledig naast zat. Hij laat mijn zus stralen als nooit tevoren en geeft haar de ruimte om vol vertrouwen zichzelf te zijn. Ik kan moeilijk een hekel hebben aan de gast die het beste is wat de allerleukste persoon ter wereld ooit is overkomen.

En om eerlijk te zijn, hij is ook een goede vriend van mij geworden.

‘Nou, volgens mij is hij net zo geobsedeerd door jou, misschien nog wel meer.’

Mijn zus houdt de bal waar hij is. ‘Weet ik. Gaaf, hè?’

Zachtjes lachend schud ik mijn hoofd en klap in mijn handen, want ik wil die bal hebben.

Ik zal niet ontkennen dat ik een andere gozer ben als mijn zus in de buurt is. Dan ben ik weer de man die ik was vóór alle roem en rijkdom. Ik ben door al dat geld nooit naast mijn schoenen gaan lopen zoals je zou verwachten van een jong, veelbelovend talent, maar ik ben er wel behoedzamer en wantrouwiger door geworden dan de meeste mensen beseffen. Stevie is de enige in mijn leven die ik onvoorwaardelijk vertrouw, en die vrijheid, dat ik niet bij elke stap op mijn hoede hoeft te zijn, geeft me de ruimte om te ontspannen. Om mezelf te zijn.

‘Vertel, wat is er?’ De bal duikt opnieuw door het net. ‘Wat is er zo dringend dat je hierheen moest komen en ballen naar me passt?’

Stevie gooit de bal niet terug. In plaats daarvan houdt ze hem voor haar buik met haar armen eroverheen. ‘Ik moet je om een gunst vragen.’

Ik houd mijn handen omhoog ten teken dat ze kan passen, maar dat negeert ze.

‘Wat dan?’

‘Je weet toch dat ik verhuisd ben?’

‘Ja, Vee. Volgens mij weet ik nog wel dat ik nu alleen woon.’

‘In dat enorme, mooie appartement dat leegstaat wanneer je uitwedstrijden hebt.’ Haar ogen fonkelen.

‘Dus?’

‘Je kent mijn vriendin Indy, toch? Mijn oud-collega?’

‘Die chick die bij ons thuis opdook en de hele avond zat te janken, en toen ik haar daarna in een bar zag over mijn schoenen kotste? Die vergeet ik nooit meer.’

‘Omdat ze haar vriend met een ander had betrapt,’ helpt ze me herinneren. ‘Het zit zo, haar ouders zijn naar Florida verhuisd...’

‘Nee.’

‘Ryan,’ protesteert Stevie. ‘Ik heb nog niks gevraagd.’

‘Weet ik. En ik grijp in voordat je dat doet. Je weet dat ik tegen jou geen nee kan zeggen, dus ik ga je de vraag niet eens laten stellen. Ze mag niet bij me intrekken.’

‘Ry, ze kan nergens heen. Ze heeft promotie gekregen op haar werk en moet die laten schieten als ze in Chicago geen woonruimte kan vinden. Je weet hoe weinig we verdienen.’

‘Jij verdient genoeg om een woning te kunnen betalen.’

‘Ze...’ Mijn zus aarzelt. ‘Ze heeft het financieel lastig en kan het zich niet veroorloven om hier alleen te wonen. Chicago is duur.’

‘Dan zoekt ze een vriendin om haar hand bij op te houden. Ik weet niks van haar, behalve dat ze bedrogen is en dat ze niet tegen drank kan.’

‘Ryan, doe eens normaal. Jij hebt een enorm appartement en de helft van de tijd ben je weg voor je werk. Indy vliegt voor haar werk net zoveel als jij. Het ijshockeyseizoen valt samen met het basketbalseizoen. Jullie zullen elkaar amper zien.’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Dat jij bij me woonde was één ding. Jij bent mijn zus en mijn beste vriendin, maar ik wil geen huisgenoot. Je weet dat mijn tijd thuis heilig is. Einde discussie.’ Ik klap in mijn handen. Ik heb die bal nodig om mijn dagelijkse oefensessie af te ronden.

Stevie laat haar schouders teleurgesteld hangen, draait zich om en loopt met mijn basketbal naar de uitgang.

‘Vee, kom op! Ik ben nog niet klaar.’

‘Dan haal je de bal zelf maar.’ Ze loopt door naar de uitgang, zonder zich om te draaien.

‘Je kunt niet boos zijn omdat ik nee zeg.’

‘Ik ben niet boos. Alleen teleurgesteld. Is het echt zo’n ramp om iets te geven om iets of iemand anders dan deze oranje bal?’

‘Ik geef om jóú,’ help ik haar herinneren. Ze stormt door de dubbele deuren die naar de hal leiden, maar voordat ze verdwijnt laat ze de basketbal in de hoek vallen.

Fuck.

Ik probeer me er geen zak van aan te trekken wanneer ik mensen

teleurstel. Hun lat ligt nooit zo hoog als de mijne. Maar als het om mijn tweelingzus gaat? Haar mening is de enige die ik belangrijk vind, naast die van mijzelf.

Ik hol achter haar aan.

‘Vee!’ Ik open de deuren naar de hal. Ze is al bijna bij de uitgang, maar draait zich vliegensvlug naar me om. ‘Vertel dan waarom ik dit moet doen! Ben je echt zo boos? Waarom is dit zo belangrijk voor je?’

‘Je móét helemaal niks, maar ze is mijn vriendin. Ze was de eerste vriendin die ik in deze stad had. Weet je hoe moeilijk het was om vrienden te maken die niet alleen maar bij jou in de buurt probeerden te komen? Nou, Indy is zo’n vriendin, en als ze geen woning kan vinden die ze zich kan veroorloven, dan verhuist ze naar Florida om bij haar ouders in te trekken. Ik wil niet dat ze uit Chicago weggaat en ik weet geen andere manier om haar te helpen. De man met wie ze zou trouwen ging vreemd en zij was degene die het huis uit moest. Ze kan wel een meevaller gebruiken.’

Waarom weet mijn zus altijd een snaar te raken? Als iemand anders me deze preek had gegeven, zou ik niet eens met mijn ogen knippen. Maar nu Stevie dit zegt, brokkelt mijn vastberadenheid af en wil ik haar haar zin geven. Het is mijn schuld dat ze moeite heeft om vrienden te maken en nu kan ik het goedmaken, al is het maar een beetje.

‘Ik vertrouw haar,’ vervolgt ze. ‘Dat kun jij dus ook doen.’

Stevies geluk is veel belangrijker dan het mijne. Sterker nog, die hoop heb ik voor mezelf opgegeven, en daardoor flap ik het volgende eruit: ‘Voor de duidelijkheid: ik heb hier geen zin in.’

‘Weet ik.’

‘Ik wil een einddatum hebben.’

Stevies lip krult en haar ogen beginnen te schitteren.

‘Ik wil een of ander geïmproviseerd huurcontract en ze moet huur betalen. Het is niet gratis.’

‘Natuurlijk doet ze dat. Maar hou je het wel betaalbaar? Je hebt het geld heus niet nodig.’

Nu verleen ik haar een gunst en wil ze ook nog eens van alles.

‘Dit is tijdelijk. Ze blijft niet voor altijd bij mij wonen.’

‘Begrepen.’ Stevie kan haar glimlach niet verbergen. ‘Heb ik je al verteld dat ik jou de aller-, allerleukste vind?’

‘Ja, ja.’ Ik keer me om naar de zaal. ‘Kom nog even helpen. Ik moet nog vijftig vrije worpen.’

‘Je zei dat je er nog een stuk of twintig moest.’

Zonder me om te draaien loop ik door naar de vrijeworpleijn. ‘Blijkbaar ben ik de tel kwijtgeraakt toen ik me door mijn zus liet overhalen om een willekeurige chick bij me in te laten trekken.’

Stevies stralende glimlach klinkt in haar stem door. ‘Goed dan, nog vijftig.’

‘Nee.’

‘Hoe bedoel je, “nee”?’

‘Ik bedoel nee. Ik trek niet bij je broer in.’

Stevie knijpt verward haar ogen samen. ‘Waarom niet?’

‘Eh, even denken. Omdat het een verschrikkelijk slecht idee is.’
Ja, bij de broer van mijn beste vriendin intrekken klinkt als een verhaal rechtstreeks uit een van mijn favoriete romanceboeken. En dan heb ik het niet eens over het feit dat de broer in kwestie Ryan Shay is – de basketbal-ster die eruitziet alsof hij uit een van mijn erotische dromen is gestapt. Maar veel belangrijker dan dat... ‘Omdat hij een hekel aan me heeft.’

‘Hij heeft aan bijna iedereen een hekel.’ Stevie haalt haar schouders op en de nonchalante ondertoon in haar stem is nogal verontrustend.

‘Goeie reclame, schat.’

Stevie gaat op de bank van de hotelkamer zitten terwijl ik op het eenpitsstel mijn ontbijt klaarmaak. Dankzij deze gruwelijke koeckenpan die het hotel ter beschikking stelde, lijkt mijn vegetarische worst op hondenstront.

Extra smaak, zeg ik tegen mezelf in de hoop dat ik het nog even volhoud om hier te wonen.

‘Ik weet dat Ryan mijn broer is en ik waarschijnlijk bevooroordeeld ben, maar hij is fantastisch. Tuurlijk, hij komt wat kil over omdat hij niet bepaald met zijn gevoelens te koop loopt, maar hij is een aardige vent. Ik hou van je en je bent mijn beste vriendin. Ryan en ik hebben hetzelfde DNA, dus dat betekent dat hij ook van jou gaat houden. Uiteindelijk.’

‘Lekker logisch, Vee.’

‘Gewoon wetenschappelijk.’

Daar reageer ik niet op, dus gaat ze door. ‘Jullie zijn voor je werk zoveel weg dat jullie elkaar amper zullen tegenkomen. Bovendien datet hij niet, dus hoef je je geen zorgen te maken over allerlei meiden die het appartement in en uit lopen.’

Eén wenkbrauw schiet omhoog. ‘Dat hij niet datet betekent niet dat hij niet met iedereen het bed in duikt. Heb je hem weleens goed bekeken?’

‘En bedankt. Daar wil ik liever niet aan denken.’ Ze kijkt me nors en ietwat walgend aan. ‘Ik zeg alleen maar dat er nog nooit iemand is blijven slapen, en ik heb daar bijna een jaar gewoond.’

Waarschijnlijk bewaart hij zijn scharrels voor uitwedstrijden. Slim. En het zou best fijn zijn om me eens geen zorgen te hoeven maken over allerlei chicks in huis.

‘Je mag ook bij ons komen wonen, maar dat wil je ook niet. Zee heeft twee logeerkamers,’ vervolgt Stevie.

‘Vee,’ verzucht ik. ‘Ik heb geen zin om het derde wiel aan de wagen te zijn en ik heb al helemaal geen zin om jullie na elke uitwedstrijd als een stel konijnen tekeer te horen gaan. Echt waar, ik red me wel.’ Ik ga met mijn ontbijt op de poef naast de salontafel zitten. ‘Kijk maar naar deze woningen.’ Ik mik een stapeltje printjes op tafel en hoop dat mijn toekomstige woning ertussen zit, aangezien dit de enige woonruimtes zijn die ik in deze stad kan betalen.

Hoe meer uitdraaitjes Stevie doorbladert, hoe moeilijker ze haar ongeloof kan verbergen. ‘Indy, nee. Hier kun je niet gaan wonen. Sommige zijn zo dubieus als de pest. En moet je dit zien.’ Ze leest een van de omschrijvingen hardop voor. ‘Man van in de vijftig zoekt vrouwelijke huisgenoot van in de twintig.’

‘Ik ben een vrouw van in de twintig, en hij vraagt maar vijfhonderd dollar per maand!’ Ik neem een hap van mijn vega-worst, maar die is zo verbrand dat ik hem op mijn bord uitspuug.

‘Ja, omdat je de rest van de huur waarschijnlijk op een andere manier moet betalen.’

‘Oké, ranzig.’ Ik haal dat blaadje van de stapel, verfrommel het

en leg het op mijn bord met oneetbare rotzooi.

‘Indy.’ Stevie legt zuchtend de papieren op haar schoot neer. ‘Trek alsjeblieft bij Ryan in. Als je het niet voor jezelf doet, doe het dan voor mij. Ik doe ’s nachts geen oog dicht als ik weet dat jij op een van deze plekken woont. Je kunt me een dagelijkse update sturen over hoe het gaat, en ik kan Ryan in bedwang houden als het moet.’

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en besluit er nu een te sturen.

IK: Dagelijkse update: Als je me dwingt bij je broer in te trekken, dan grijp ik elke gelegenheid aan om een lustobject van hem te maken. Ik app je iedere dag om te zeggen dat hij de lekkerste vent is die ik ooit heb gezien. Je zult elke dag moeten aanhoren hoe graag ik wil dat hij allerlei lekkere dingen met me doet.

Stevie pakt haar telefoon en er verschijnt een grimas op haar gezicht. Ze knippert snel met haar ogen, alsof ze dat beeld uit haar hoofd probeert te krijgen. ‘Ik ga de gok wagen en hopen dat je bluft.’

‘Dit gaat leuk worden.’

‘Als je bij Ryan intrekt, worden we burenen!’

Ik kan een glimlach niet onderdrukken bij de gedachte om tegenover mijn oud-collega en haar vriend te wonen. Ze zijn zo leuk samen, en ik kon vorig ijshockeyseizoen eersterangs toekijken hoe hun relatie zich ontwikkelde. Hoezeer ik haar dit jaar tijdens het vliegen ook ga missen, ik ben blij dat zij en Zanders hun relatie niet meer geheim hoeven te houden. Zo’n liefde hoor je niet te verbergen.

‘Dat zou inderdaad leuk zijn,’ zeg ik.

‘Zie je wel! Bovendien zit je favoriete koffiezaakje twee straten verderop, en Ryans portier is echt een topper. Je zult hem geweldig vinden.’

Het idee om in een luxueus appartement in het centrum van Chicago te wonen, dat van alle gemakken is voorzien, klinkt als

een droom die uitkomt. Maar toch aarzel ik om ja te zeggen.

Ik denk dat ik mezelf er nog steeds van probeer te overtuigen dat het een goed idee is geweest om terug naar Chicago te gaan. Elke hoek, elk gebouw, elke straat doet me aan hem denken. Dat krijg je als je je hele leven van één iemand houdt. Er is geen herinnering zonder hem.

En ik blijf rouwen om een versie van mijn leven die niet langer bestaat.

Het vergde alles wat ik in me had om vorig jaar het ijshockeyseizoen door te blijven werken, nadat ik ons appartement was binnengelopen en Alex met iemand anders had aangetroffen. Maar zodra de Raptors de Stanley Cup hadden gewonnen, had ik al mijn zool in een opslag gesmeten, pakte ik een tas in en vloog mijn ouders achterna naar hun nieuwe huis aan het strand in Florida, waar ze van hun pensioen genieten. Het was fijn om daar de zomer door te brengen en aan mijn liefdesverdriet te kunnen ontsnappen. Maar nu ik terug in de stad ben waar mijn hele leven in elkaar stortte, is het net alsof ik van voren af aan moet beginnen om eroverheen te komen, ondanks het feit dat het al zes maanden geleden is.

En nu ik een paar weken in dit hotel woon en twee stewardessen die onder mij werken wegwijs moet maken, kan ik niet met volle overtuiging zeggen dat terugkeren de juiste beslissing is geweest.

Alsof ze mijn gedachten kan lezen, verandert Stevie van onderwerp. ‘Over een paar dagen is de eerste uitwedstrijd van dit seizoen. Ben je er klaar voor?’

‘Helemaal, ondanks een compleet onervaren crew. De hockeyboys elke vlucht zien strippen zal zonder jou nooit meer hetzelfde zijn.’

Ze kantelt haar hoofd en werpt me zo’n snoezige Stevie-glimlach toe. ‘Ik zal het vliegen missen, maar ik ga vooral jou en Zee missen wanneer jullie weg zijn. Hoewel ik echt zin heb om dit jaar al Ryans thuiswedstrijden te zien. Hoe voelt het nou om de nieuwe purser te zijn en iedereen te commanderen?’

‘Bizar. Ik had nooit gedacht dat ik in mijn tweede jaar al de leiding over het vliegtuig van de Raptors zou hebben, maar ik heb er

zin in. En ik ben superblij dat Tara voorgoed weg is.’

‘Ontslagen wegens een relatie op het werk,’ zegt Stevie lachend. ‘Ironisch genoeg.’

Er bestaan strikte regels rondom relaties tussen cabinepersoneel en passagiers – de teamleden van de Raptors, Chicago’s National Hockey League-team. En vorig jaar wreef Tara, de vorige purser, dat er zo veel mogelijk in bij Stevie. Maar ik wilde mijn promotie alleen aanvaarden als de regels niet zo nauw hoefden te worden genomen. Het personeel mag nog steeds absoluut niet daten, het bed in duiken of rotzooien met de teamleden, maar we mogen nu wel met elkaar bevriend zijn. De regels moesten aangepast worden, aangezien het vriendje van mijn beste vriendin de assistent-aanvoerder is en we elkaar te vaak tegenkomen om te doen alsof we niet bevriend zijn.

‘Het zal me goeddoen om een paar dagen weg te zijn uit Chicago,’ voeg ik eraan toe.

‘Waar heb je het over? Je bent de hele zomer in Florida geweest. Je bent pas een paar weken terug.’

Er valt een lange stilte en ik houd mijn blik op mijn schoot gericht.

‘O, In. Wat ben ik toch een sukkel. Dit heeft niets te maken met wel of niet bij Ryan wonen, hè? Als je niet in Chicago wilt blijven, dan snap ik dat. Geloof me, ik snap het. Ik wilde je helpen om in de stad te blijven door een huis voor je te zoeken, maar ik heb er totaal niet bij stilgestaan dat je hier misschien helemaal niet wilt zijn.’

‘Je bent geen sukkel. Je bent een goede vriendin. Het vliegt me gewoon aan, weet je wel? Ik word kotsmisselijk van de gedachte dat ik Alex hier elk moment tegen het lijf kan lopen, maar tegelijkertijd ben ik het zat dat zijn beslissing mijn leven bepaalt.’

Ik stond op het punt een baan in Florida aan te nemen en definitief daarheen te verhuizen, toen ik gebeld werd over die promotie. Alex had me die ene avond alles afgenomen: mijn toekomst, mijn appartement, mijn vriendengroep. Ik was niet van plan me dit ook te laten afpakken.

‘Indy, ik begrijp het,’ zegt ze voorzichtig. ‘Soms is weggaan mak-

kelijker. Weet je zeker dat je hier wilt zijn? In Chicago?’

‘Ik wil me beter voelen.’ Ik houd mijn hoofd omhoog. ‘Hier in Chicago, waar alles is gebeurd, word ik misschien wel gedwongen om de situatie onder ogen te zien, waardoor ik er sneller bovenop kom.’

‘Nou ja, als je je bedenkt en besluit dat Florida op dit moment beter bij je past, help ik je inpakken, maar ik hoop dat je Ryans aanbod aanneemt. Hij zal niet meer huur vragen dan je je kunt veroorloven. Het zal anders voor je zijn, maar ik denk wel dat het beter wordt.’

‘Je hebt hem toch niet verteld...’

‘Tuurlijk niet,’ onderbreekt Stevie me.

Ik kijk om me heen en neem de hotelkamerinventaris in me op. Een minikoelkast die zo mini is dat ik elke drie dagen boodschappen moet doen omdat normale verpakkingen niet passen. De koffer waaruit ik leef omdat er niet genoeg hangers in de kast hangen voor mijn enorme garderobe. Handdoeken die zo ieniemienie zijn dat ik ze amper om mijn haar kan wikkelen.

Ik mis een thuishaven, zelfs als ik die moet delen met een van de aantrekkelijkste mannen die ik ooit heb ontmoet. Ik heb Ryan Shay in al die maanden maar twee keer gezien, maar zo’n gezicht en lichaam vergeet je niet. Maar als ik op dit moment één wens mocht doen, dan zou ik wensen dat we onze vorige ontmoetingen allebei zouden vergeten.

‘Als ik had geweten dat ik op een dag met die gozer zou samenwonen, had ik een betere eerste en tweede indruk achtergelaten.’

Stevies blauwgroene ogen glimmen. Ze perst haar lippen op elkaar en houdt haar lach in. Ik had verwacht dat ze me zou geruststellen en zou zeggen dat haar supersexy broer me zich niet eens herinnert.

‘Hij is het nog niet vergeten, hè?’

‘In de verste verte niet.’

Het duurde nog geen tien minuten om uit mijn hotelkamer te trekken en nog eens twintig om mijn opslagunit uit te ruimen. De opslagbox was pijnlijk leeg. Nogal sneu dat zevenentwintig jaar op deze aarde niet eens genoeg is voor een halve box.

Elk meubelstuk en alle keukenapparatuur die we tijdens onze zes jaar samen hebben aangeschaft staat nog in ons appartement. Zijn appartement, en ik had me er al bij neergelegd dat ik opnieuw moest beginnen en dat ik daar vrede mee moest hebben. Dat mijn spullen er niet waren viel me niet eens op toen ik afgelopen zomer bij mijn ouders introk, maar dat ik zo goed als niks heb, is overduidelijk nu ik in Ryans appartement ben.

Mijn appartement.

Alhoewel, dit appartement is zo kaal dat ik het gevoel heb dat ik in een museum zit en misschien valt mijn gebrek aan spullen daarom zo op. Hij heeft ook niet veel.

Zijn woning is smetteloos en minimalistisch. Zwart-wit en geen kleur te bekennen, op mijn kleding na die overal in zijn woonkamer ligt omdat ik de boel probeer op te bergen. 'Probeer' is hier het sleutelwoord.

Sinds ik Stevie ken ben ik een paar keer in dit appartement geweest, maar het heeft er nog nooit zo leeg en... eenzaam uitgezien. Stevie is net zo kleurrijk als ik. Waarschijnlijk heeft ze alle kleur meegenomen toen ze verhuisde.

Maar het uitzicht is adembenemend en toen ik hier kwam, was ik het eerste uur afgeleid door de skyline en de zonsondergang boven de Navy Pier.

De rondleiding die ik mezelf geef brengt me in de keuken. Een eenkops-koffiemachine met een mok eronder, klaar voor morgenochtend, denk ik. Servies, vier grote borden, vier ontbijtborden en vier kommen, alles zwart, alsof het een set is, alsof hij nooit méér mensen in huis zal hebben. Niet zo verbazingwekkend dus dat ik in de eerste la die ik opentrek vier lepels, vier messen en vier vorken aantref.

Ik snap dat hij voor zijn werk net zoveel op pad is als ik, maar stel dat hij vrienden wil uitnodigen? Of stel dat hij op een avond

een vrouw mee naar huis neemt en zij honger heeft, maar hij de afwas van de vorige dag nog niet heeft gedaan?

Lijkt me nogal onpraktisch, maar iets zegt me dat Ryan Shay het ontzettend praktisch vindt om net genoeg te hebben om mee rond te komen.

Terug in de woonkamer haal ik mijn vinger over zijn boekenkast, vurig hopen dat er een laagje viezigheid of stof op blijft zitten. Iets waaruit blijkt dat deze gozer menselijk is en geen robot, zoals de rest van zijn appartement suggereert.

Er staan nergens foto's, maar wel tig boeken. Elk motivatie-, mindset- of zelfhulpboek dat je kunt bedenken staat in de kast en ze staan op... Dit meen je niet! Alfabetische volgorde, op achternaam van de auteur. Deze man is een monster: waarschijnlijk loopt hij voor de lol marathons en deelt hij met Halloween energierepen uit.

Wanneer ik mijn vinger van de plank haal, is hij schoon. Geen stof te zien.

Ik haat het hier nu al.

Als de voordeur met een klik opengaat, blij ik stokstijf stilstaan.

Hij zou de hele avond weg zijn naar een of ander chic feest. Voor dat hij thuiskwam zou ik tijd genoeg hebben om mijn rotzooi op te ruimen, mijn kleren in de kast te hangen en mijn boeken netjes op te stapelen. Het ziet er hier niet uit, en ik had gehoopt een goede derde indruk op Ryan Shay te maken.

Ik schop mijn kleren bij elkaar, probeer zo min mogelijk ruimte in te nemen, in de hoop dat hij niet ziet dat er een bom is ontploft toen ik hier twee uur geleden ben ingetrokken.

'What. The. Fuck?' Zijn stem klinkt droog en evenwichtig.

In een poging mezelf te vermannen, veeg ik verwaalde plukken haar uit mijn gezicht en tover mijn charmantste glimlach tevorschijn. Dat werkt altijd.

'Hé...' Ik draai me met een zwaai om, maar verstijf als ik de eigenaar van dit appartement in de deuropening zie staan.

Ik heb Ryan twee keer ontmoet. De ene keer had hij geen shirt aan en de andere keer stond hij casual gekleed in een bar. Maar

nu? In een maatpak? Jezus, hier kan ik niet wonen.

Het pak is zwart met een subtiele krijtstreep en de donkere kleur maakt zijn blauwgroene ogen nog helderder. Hij heeft dezelfde lichtbruine huid en sproetjes als zijn tweelingzus, maar ik kan je verzekeren dat ik nog nooit naar Stevie heb gekeken zoals ik nu haar broer aanstaar. Ik lik mijn lippen, mijn blik dwaalt over zijn haar – kastanjebruin en aan de zijkanten onlangs nog in een fade geschoren, met boven op zijn hoofd een paar kenmerkende Shay-krullen.

De moeder van Ryan en Stevie is een witte vrouw met sproeten, blauwe ogen en bruinrood haar. Hun vader is een lange, zwarte man met een kop vol donkere krullen. De tweeling is een mengeling van beide ouders, maar Ryan en Stevie hebben blijkbaar dezelfde uiterlijke kenmerken geërfd.

Beide keren dat we elkaar zagen, heb ik het eruit geflapt: Ryan Shay is bloedlekker. Hij mag dan wel een robot zijn, hij is de meest sexy robot die ik ooit heb gezien.

‘Indy.’ Hij rukt me uit mijn trance.

Ik klap mijn mond dicht, sla mijn ene been over het andere en kijk hem aan. ‘Hmm?’

‘Ik vroeg wat er in hemelsnaam met mijn appartement is gebeurd.’

‘O.’ Ik lach ongemakkelijk. ‘Ik ben gewoon aan het opruimen.’

‘Opruimen?’

‘Yep.’ Ik gebaar naar de chaos op zijn woonkamervloer. ‘Mijn kleren.’

‘Als dit jouw manier van opruimen is, dan weet ik niet of deze overeenkomst gaat werken.’

Ik schiet in de lach om zijn grap, maar besef dan dat er geen plagende ondertoon in Ryans stem doorklinkt. Hij meent het.

Als een supergestructureerd monster hangt hij zijn sleutels aan het rekje bij de voordeur en vertrekt zonder mij nog een blik te gunnen naar zijn slaapkamer.

De derde indruk is net als de vorige twee een drama.

‘Zullen we morgenochtend samen ontbijten?’ roep ik snel, voor-

dat hij zich de rest van de avond in zijn kamer verstoppt.

Hij kijkt me niet aan als hij bij zijn slaapkamerdeur komt. 'Nee.'

'Het is wel fijn om elkaar te leren kennen, aangezien we nu samenwonen.'

'Nee.'

'Oké, geen ontbijt dus. Je hebt het druk. Lunch dan? Of misschien eet je wel nooit. Robots eten niet.'

'Wat?'

Eindelijk heb ik zijn aandacht te pakken en zijn hoofd draait met een ruk mijn kant op. Zijn agressief oceaانبlaauwe ogen houden mijn blik vast.

Ik slik. 'Geintje. Het was een grapje.' Alweer een ongemakkelijk lachje. 'Koffie? Ik zou het fijn vinden om degene met wie ik samenwoon te leren kennen. Wie weet, misschien worden we wel vrienden.'

Hij knijpt zijn ogen samen.

'Oké, geen vrienden.' Ik steek mijn handen verontschuldigend op. 'Geen vrienden. Geen voedsel. Geen vermaak. Begrepen.'

Hij grinnikt zacht en eerst geniet ik van het geluid, in de veronderstelling dat hij me grappig vindt, maar dan besef ik dat het lachje neerbuigend is.

'Even voor de duidelijkheid. Ik wil je hier niet. Ik heb je niet gevraagd bij me in te trekken en de enige reden dat je hier bent, is omdat je een vriendin van mijn zus bent en ze door mij niet veel vriendinnen heeft. Dus nee, Indiana, we worden geen vrienden. We gaan in hetzelfde appartement co-existeren, totdat jij een andere oplossing hebt gevonden en ik aan mijn broederlijke plicht heb voldaan.'

Hij trekt de deur harder dan nodig achter zich dicht.

Fucking pijnlijk.

De derde indruk is nog slechter dan de eerste twee.